

POHÁDKY

PRINCEZNÁCH

František Zacharník

POHÁDKY O PRINCEZNÁCH

František Zacharník

Ilustrovala Petra Řezníčková

Brno 2011

*Knihu věnuji mým vnučkám,
„princeznám“ Sáře a Elišce.*

Obsah

O princezně Nespalíně	8
O princezně Nejedlíně	13
O princezně Žalobíně	19
O princezně Bojínce	24
O princezně Hralínce	32
O princezně, která pořád říkala ne	38
O princezně Poztrácíně	44
O princezně Písničce	49
O princezně Hodníně	60

Jak mi děda vymýšlel před spaním

*J*menuji se Sára a chodím do druhé třídy. Bydlíme s mamkou a tatškou na kraji Brna. A kousek od nás bydlí i babička s dědou. Proto u nich často bývám, někdy mě čeká děda před školou, protože je docela daleko od našeho domu a musí se dvakrát přes silnici. Taky s babičkou a dědou jedu někdy na chatu, kde jsem moc ráda. A někdy u nich dokonce spím, to když jdou mí rodiče večer do divadla nebo do kina. Odmalička jsem zvyklá na pohádku před spaním. Doma mi četli nebo vyprávěli rodiče, u babičky to měl na starosti hlavně děda. Teď už je v důchodu, ale dřív byl hercem a babička říká, že nic pořádného dělat neumí, tak ať je alespoň takhle trochu užitečný. V knihovně mají babi a děda spousty všelijakých knih pro dospělé, ale taky moc a moc pohádek a knížek pro děti. Jsou po mé mamce a tetě Lucii, a ty nejstarší dokonce po dědovi, když byl malý! Přesto si děda pohádky častěji vymýšlel. Skoro všechny byly o různých princeznách, které měly vždycky nějaké podivné jméno. (On i mně dával děda různá jména. Neříkal mi jenom Sáro, Sárinko, Sarčo, jako naši, ale taky třeba princezno, Pitryšku, myšáčku, dokonce Honzíku!) Když jsem často nemohla, nebo hlavně nechtěla usnout, vymyslel si děda pohádku...

O princezně Nespalíně

V jednom malém, ale moc krásném království se narodila královským manželům první dceruška. To bylo slávy! Fanfáry zněly do dalekého okolí, král vystrojil velkou hostinu a šlechtici zdaleka i zblízka se přijeli podívat na malou princezničku. Dostala, jak se sluší a patří u královských rodin, hned několik jmen jako Anastázie, Barboara, Cecílie, Daniela a další přesně podle abecedy od „a“ až po „ž“. Ale hodně brzy se jí, hlavně mezi služebnictvem, začalo říkat princezna Nespalína. Ptáš se proč? Ale to je přece jasné! Proto, že nechtěla usínat v době, kdy malé děti už dávno mají spát. Odmalička byla zvyklá ponocovat. A to se o ni, panečku, staraly chůvy, uspávači, předčítači pohádek i dvorní lékaři. Večer chůvy princeznu po večeři vykoupaly, daly jí tu nejkrásnější hebkou noční košilku a v postýlce s baldachýnem – ty nevíš, co to je? Taková stříška z krajek přece! – ji uložily do těch nejměkčích a nejvoňavějších peřinek. A pak přišel na řadu předčítač, tedy dvořan, který četl princezně ty nejkrásnější pohádky z velké královské knihovny. Když dočetl pohádku až ke slovům: „...a zazvonil zvonec, pohádky je konec...“, vypadalo to, že princezna má zavřené oči a spí. Jakmile ale zaklapl knihu a zvedl se, vyskočila princezna a zavolala: „Já nespím!“ Na řadu přišla uspávačka, která zpívala princezně ty nejhezčí ukolébavky. Nic platno, stejně neusnula. Král a královna se radili s nejslovtnějšími lékaři a profesory, ti předepisovali různé léky

a čajíčky na spaní, ale nepomáhalo to. „Já nespím!“ ozvalo se vždycky z postýlky. Čím byla princezna větší, tím později usínala. Královští rodiče ji proto někdy vzali i k sobě, do královského lože, sami už nemohli udržet oči, ale Nespalína byla pořád vzhůru...

Zato ráno! Co ráno, už bylo skoro poledne, když se princeznička teprve probouzela, ospalá a mrzutá. Sloužící nevěděli, jestli bude snídat, nebo už obědvat. Zkrátka si nikdo s touhle dívenkou a jejím spaním nevěděl rady...

V sousedním království měli jen o něco staršího prince, než byla Nespalína. Dostal také při křtu plno jmen, jak už je v královských rodech zvykem. Od „ž až po „a“ – Želmír, Zdislav, Vladan, Štěpán a tak dále. Ale brzy se mu říkalo princ Čipera. Vstával totiž brzy ráno, jen co

sluníčko vyslalo první paprsky na jejich zámek, rychle se nasnídal a už vyběhl do zahrady. Hrál si většinou s dětmi z podhradí a večer brzy usnul – jak se říká – jako špalek. Jednou se Čipera s rodiči vypravil na návštěvu sousedního království. Nejen králi a královně, ale i Nespalíně se malý princ moc líbil. Zvláště, když hned oznámil: „Zítřka si spolu budeme celý den hrát!“ Princezna nemohla usnout ještě déle než obvykle, jak se na hraní s Čiperou těšila. Jenže když se před polednem vzbudila, byl už Čipera dávno v trapu. „Nemohl se tě dočkat, tak šel za dětmi do mlýna. Prý tam zůstane u paní mlynářky i na oběd,“ hlásila jí maminka královna. Druhý den se to opakovalo. Princezna byla moc smutná, a tak jí večer Čipera řekl: „Přijdu tě sám vzbudit!“ Ráno stál Čipera u postele a budil rozespalou princezničku. Nechtělo se jí, ale přece jen vstala, nasnídali se a vyběhli spolu do zahrady. Nespalína se nestačila na tu krásu vynadívat! Slunce zrovna vyšlo nad lesem, na květech se třpytily kapičky rosy, ptáci vesele zpívali... Celý den si obě děti hrály a večer princezna usnula dřív, než předčítač přečetl první stranu pohádky. Druhý den se všechno opakovalo. Možná se budeš divit, ale třetí den ráno to byla dokonce Nespalína, kdo Čiperu budil: „Vstávej, lenochu, jde se do zahrady!“

A tak se princezna, které přestali říkat Nespalína, protože od té doby usínala včas a byla jedna z prvních, kdo v zámku vstával, odnaučila ponocovat. Jestli si dobře vzpomínám, tak za pár let měli princ a princezna svatbu, spojili obě království a moudře tam vládli. Ale to už je jiná pohádka...

Tak tahle je jedna z prvních, které mi děda vymýšlel. Proto jsem si na ni nejdřív vzpomněla. Nebyla jenom pro mě, možná ještě víc pro mou sestřenicí Elišku, která k nám často jezdí s tetou Lucií z Prahy. To ona, i když je o trochu mladší než já, usíná prý daleko později. Já chodím spát docela brzo, i když taky s pohádkou, ale zase dost nerada vstávám. To při vymýšlení té další pohádky myslel děda asi na mě. Já totiž moc špatně a málo jím. I když jsem už nebyla úplně mrně, nechala jsem se klidně krmit. Nejradši od dědy, a tak jsem mu vymyslela jméno „děda krmič“. Ale stejně jsem spoustu jídel, ovoce a zeleniny, o kterých babička říká, že mají hodně vitaminů a živin, potřebných k tomu, abych dobře rostla, odmítala i ochutnat. A taky jím moc pomalu. Ve školce jsem byla skoro vždycky poslední. Do školní jídelny zatím nechodím, vaří mi mamka nebo babička. A vařit pro mě, říkají, je prý trápení. Asi proto mi dědeček vyprávěl pohádku...

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.